

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Olgou Stránskou ve věci

žalobce: **O. I.**
narozeného X, státního příslušníka U.
bytem P., B.
zastoupeného advokátkou Mgr. Yulii Kushnir
sídlem Revoluční 724/7, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky,
poštovní schránka 21/OAM, 170 34, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2018, č. j. OAM-991/ZA-ZA11-K09-2017,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou zdejšímu soudu dne 23. 4. 2018 domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zastavil řízení o opakované žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, neboť dospěl k závěru, že je podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu nepřipustná.
2. Žalobce namítl, že žalovaný nepostupoval v souladu s ustanoveními § 53a odst. 4 a § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. c) zákona o azylu a § 3 a § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nedostatečně zjistil

skutkový stav věci. Situace na Ukrajině se dle mínění žalobce rozhodně nezlepšila, naopak je ozbrojený konflikt na Ukrajině v současné době horší než před dvěma lety. To dle žalobce dokládají zprávy o zemi původu, které byly podkladem napadeného rozhodnutí. Na podporu svých tvrzení žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008-61 (pozn. soudu: správně č. j. 5 Azs 28/2008-68) a Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků vydanou Úřadem Vysokého komisaře pro uprchlíky OSN v roce 1992.

3. Žalobce dále dodal, že si během pobytu v České republice vybudoval silné zázemí. Jeho manželka (O. P.) trvale žije na území České republiky a žalobce se žalobou domáhá určení otcovství k jejich dceři, která zde pobývá na základě povolení k trvalému pobytu. Proto dle mínění žalobce je napadené rozhodnutí rovněž v rozporu s čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech zasahuje do jeho soukromého a rodinného života.
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že popírá oprávněnost námitek a zároveň s nimi nesouhlasí. Žalovaný má za to, že postupoval v souladu s ustanoveními správního řádu i zákona o azylu, že dostatečně zjistil skutkový stav věci, zabýval se všemi zjištěnými skutečnostmi a že svůj závěr náležitě odůvodnil.
5. Žalovaný uvedl, že posoudil důvody současné žádosti žalobce, porovnal je s důvody uvedenými žalobcem v původní žádosti a dospěl k závěru, že žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti ani nepoukázal na žádnou podstatnou změnu okolností svého případu. Žalovaný rovněž nenalezl žádné skutečnosti či okolnosti, na základě nichž by bylo možné se domnívat, že by žalobce mohl být ve vlasti vystaven pronásledování či hrozbě vážné újmy. Žalovaný tedy neshledal důvod ke změně svého rozhodnutí či opětovné vedení řízení. V podrobnostech žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí a správní spis.
6. Žalovaný na závěr dodal, že institut mezinárodní ochrany umožňuje legální pobyt na území České republiky za zcela výjimečných podmínek a nelze jím nahrazovat povolení k pobytu podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů. Výjimečné okolnosti, které by byly důvodem pro udělení doplňkové ochrany z důvodů respektování práva na soukromý život, však dle žalovaného v případě žalobce dány nejsou.
7. Na základě uvedených skutečností žalovaný nepovažuje podanou žalobu za důvodnou, a proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Ze správního spisu soud zjistil:

8. Žalobce dne 5. 5. 2015 požádal o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Uvedl, že bydlel v obci S. M. v I. o., avšak nemohl najít práci, a proto v roce 2006 odcestoval přes Polsko do České republiky na základě českého pracovního víza. V roce 2013 se jemu a jeho ženě, se kterou se seznámil na Ukrajině a která za ním přijela do České republiky, narodila dcera. Měl však potíže s doklady, takže není v rodném listě dcery uveden jako otec. Dokud mu nebyla zamítnuta žádost o vízum a o trvalý pobyt, pobýval v České republice legálně. Kvůli problémům s vízem se pohádal se ženou a rozešli se. Doplnil, že v současnosti žije se svou družkou v Praze. V případě návratu do vlasti se obával odvodu do armády a následné účasti ve válce, kde by ho zmrzačili nebo zabili. Mimo to na Ukrajině není práce, vše je předraženo a je tam korupce. O mezinárodní ochranu usiloval také za účelem legalizace pobytu v České republice, kde by mohl pracovat a z platu podporovat svou matku na Ukrajině a manželku s dcerou v České republice. Žalovaný rozhodnutím ze dne 29. 10. 2015, č. j. OAM-423/ZA-ZA02-K08-2015, žalobci neudělil mezinárodní ochranu

v žádné formě.

9. Žalobce dne 27. 11. 2017 opětovně požádal o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Uvedl, že je v zde od roku 2006 a má zde rodinu. Na Ukrajině je válka, jak uvedl ve své původní žádosti. Důvody jeho žádosti jsou tedy stejné. Dne 24. 1. 2018 se žalobce seznámil s podklady napadeného rozhodnutí a avizoval, že se k nim vyjádří ve lhůtě 14 dní. Žalobce se ve stanovené lhůtě nevyjádřil.
10. Napadeným rozhodnutím žalovaný zastavil řízení o opakované žádosti žalobce, neboť dospěl k závěru, že je žádost nepřijatelná. Podle žalovaného není důvod pro opakované posuzování žádosti, protože žalobce neuvedl žádné nové důvody své žádosti a žalovaný nenalezl žádné skutečnosti či okolnosti, na základě nichž by bylo možné se domnívat, že by žalobce mohl být ve vlasti vystaven pronásledování či hrozbě vážné újmy.
11. Soud posoudil žalobu v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalovaného podle čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany.
12. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „[ž]ádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1“.
13. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu „[p]odal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přijatelnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které
 - a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a
 - b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.“.
14. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu „[d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“.
15. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu „[z]a vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje
 - a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
 - c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
 - d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“.
16. Soud předně konstatuje, že ustanovení § 53a odst. 4 zákona o azylu se věnuje právům a povinnostem osob požívajících doplňkovou ochranu, kterou žalobce není ani v minulosti nebyl, a proto se toto ustanovení na něj nevztahuje. Ustanovení § 68 se věnuje náležitostem rozhodnutí správního orgánu, avšak žalobce neuvedl, jaké náležitosti dle jeho mínění

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.

napadené rozhodnutí postrádá. Jelikož žalobce tato svá tvrzení žádným způsobem nekonkretizoval, nepovažuje je soud za řádné žalobní námitky ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

17. Soud neshledal důvodnou námitku žalobce, že žalovaný v rozporu s ustanovením § 3 správního řádu nezjistil skutkový stav věci dostatečným způsobem. Žalovaný porovnáním důvodů uvedených žalobcem v původní a opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany zjistil, že žalobce uvedl totožné důvody své žádosti, jako v případě původní, přičemž z podkladů rozhodnutí ověřil, že se situace na Ukrajině nezměnila (vnitřní ozbrojený konflikt je nadále omezen na L. a D. oblast), respektive změnila k lepšímu, neboť byli výnosem prezidenta republiky propuštěni mobilizovaní branci do zálohy a v konfliktu nadále působí pouze profesionální vojáci a dobrovolníci. Žalovaný tedy na základě zpráv o zemi původu (Informace OAMP ze dne 24. 7. 2017 – Situace v zemi – Politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby; Informace Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 3. 8. 2017, č. j. 107318/2017-LPTP, Výroční zprávy Human Rights Watch z 12. 1. 2017, Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva z 13. 6. 2017 – Zpráva o stavu lidských práv na Ukrajině, Výroční zprávy Freedom House z 22. 3. 2017 a Výnos prezidenta Ukrajiny č. 411/2016 z 26. 9. 2016) ověřil, že situace na Ukrajině nadále nesvědčí tomu, že by žalobci v případě návratu hrozilo pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu či mu hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Soud tedy považuje skutková zjištění žalovaného za zcela odpovídající okolnostem projednávané věci.
18. Soud dále doplňuje, že ozbrojený konflikt je na Ukrajině dlouhodobě omezen na L. a D. o., zatímco zbytek Ukrajiny je plně pod kontrolou ukrajinské vlády. Žalobce žil v I. o., tedy na zcela opačném konci země, a proto není zřejmé, z čeho dovozuje, že by mohl být konfliktem ohrožen. Pokud má žalobce na mysli ohrožení svého života v případě povolání do armády a účast v bojích na východě, považuje soud za nutné zdůraznit, že podle podkladů napadeného rozhodnutí (Informace OAMP ze dne 24. 7. 2017 – Situace v zemi – Politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby; Výnos prezidenta Ukrajiny č. 411/2016 z 26. 9. 2016) v současné době na východu Ukrajiny nepůsobí žádní mobilizovaní vojáci, nýbrž pouze dobrovolníci a profesionální vojáci, přičemž mobilizovaní branci (naposledy v roce 2015) byli výnosem prezidenta propuštěni do zálohy. Pro úplnost soud doplňuje, že se ustanovení podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu vztahuje výhradně na civilisty, nikoliv na vojáky.
19. K námitce žalobce, že má na území České republiky vybudováno zázemí, soud poznamenává, že žalobce při pohovoru konaném v řízení o jeho původní žádosti sám uvedl, že se s manželkou rozešli, a že žije se svou přítelkyní v Praze. Uvedl rovněž, že se u soudu domáhá určení otcovství ke své dceři, avšak mimo toho neuvedl, že by se s ženou či dcerou jakkoliv stýkal. Z jeho výpovědi tedy neplyne, že by s těmito osobami realizoval na území České republiky své právo na rodinný život. Soud však k argumentaci žalobce zdůrazňuje, že žalobce, stejně jako jeho manželka a dcera jsou státními příslušníky Ukrajiny, a tudíž jim nic nebrání případně pokračovat v soužití (které žalobce netvrdil, ani nedoložil) v zemi jejich původu. Soud v této souvislosti odkazuje na právní názor vyjádřený v rozsudku zdejšího soudu ze dne 30. 9. 2016, č. j. 49 Az 53/2015-26: „[p]ouze v případě, že by návratem do země původu byl znemožněn rodinný či soukromý život v zemi

původu, je legitimní zvažovat, zda přijímající stát není povinen umožnit žadateli o mezinárodní ochranu přenést jeho rodinný, resp. soukromý život na území přijímajícího státu, a případně, zda je mu za tímto účelem povinen také udělit doplňkovou ochranu“.

20. Soud uzavírá, že ze správního spisu je zřejmé, že žalobce v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvedl žádné nové skutečnosti, které nebyly předmětem zkoumání v řízení o jeho původní žádosti a svědčily by o hrozbě pronásledování či jiné těžké újmy, přičemž žalovaný na základě dostatečných informací o zemi původu žalobce dospěl ke správnému závěru, že žalobci nehrozí pronásledování nebo jiná těžká újma. Závěr žalovaného, že opakovaná žádost žalobce je podle § 10a odst. 1 písm. e) ve spojení s § 11a odst. 1 zákona o azylu nepřipustná, proto soud shledal zcela správným.
21. Soud na základě uvedených skutečností dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto výrokem pod bodem I. podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.
22. Soud dále výrokem pod bodem II. podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, protože žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. července 2018

Olga Stránská v. r.

soudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.

